ningerne nr. 1162/79 og 1481/80, omfatter ikke garn bestående af både polyglycolsyre og mælkesyre, selv om dets indhold af 10% mælkesyre ikke har betydning for produkternes egenskaber og anvendelse, og selv om de nævnte garner ved en senere ændring af ordningen også er blevet omfattet af suspensionen.

2. Selv om Rådet ved gennemførelsen af traktatens artikel 28 om autonome ændringer eller suspensioner af toldsatser i den fælles toldtarif har betydelige skønsmæssige beføjelser, må det ved en beslutning om suspension lægge kriterier til grund, som er objektive og kan efterprøves, således at anvendelsesområdet for den pågældende fritagelse begrænses til udelukkende at omfatte produkter, med hensyn til hvilke Fællesskabets forarbejdningsindustrier konkret har tilkendegivet et behov, som Rådet faktisk har kunnet konstatere. Det påhviler i så fald den importør, som ønsker at opnå en sådan fritagelse, at indgive en ansøgning herom til de kompetente myndigheder, hvorfor en importør, som ikke har indgivet en sådan ansøgning, ikke kan hævde, at han har været udsat for en vilkårlig eller diskriminatorisk behandling, eller at der er begået magtfordrejning som følge af, at en af Rådet besluttet suspension udelukkende er til fordel for konkurrerende produkter, og ikke for de ganske vist lignende produkter, som importøren selv indfører.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

fremsat den 27. februar 1986 *

Høje Domstol.

I medfør af EØF-traktatens artikel 177 har Bundesfinanzhof anmodet Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og, subsidiært, gyldigheden af Rådets forordninger nr. 1162/79 [1] og nr. 1481/80 [2] om midlertidig suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for en række industrivarer, konkret med hensyn til »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre« under pos. 51.01 A i den fælles toldtarif (herefter benævnt FTT).

Sagsøgeren i hovedsagen, firmaet Ethicon GmbH, indførte i perioden januar — september 1980 garn, benævnt polyglactin, der består af 90% polyglycolsyre og 10% mælkesyre (laktid). De nævnte garner er bestemt til fremstilling i Fællesskabet af kirurgisk suturmateriale.

Ved toldbehandlingen henførte sagsøgte i hovedsagen, Hauptzollamt Itzehoe, de nævnte garner under pos. 51.01 A i den fælles toldtarif og opkrævede told efter satsen på 9%.

Det sagsøgende selskab anlagde sag til prøvelse af toldafgørelserne, da det mente sig berettiget til toldfritagelsen for »garn, *udelukkende* fremstillet af polyglycolsyre«, der henhører under samme underposition.

* Oversat fra fransk.

1 — EFT 1979 L 147, s. 1.

2 — EFT 1980 L 148, s. 1.

Den pågældende toldsuspension indførtes for første gang, i medfør af EØF-traktatens artikel 28, ved Rådets forordning nr. 2990/74 af 26. november 1974, som trådte i kraft den 1. januar 1975 [3].

Suspensionen blev siden forlænget med regelmæssige mellemrum. I den periode, hvor de indførsler fandt sted, for hvilke sagsøgeren i hovedsagen har krævet toldfritagelse, var det ovennævnte forordninger nr. 1162/79 (perioden 1. juli 1979 — 30. juni 1980) og nr. 1481/80 (perioden 1. juli 1980 — 30. juni 1981), der var gældende.

På foranledning af en henvendelse fra sagsøgeren i hovedsagen indførte Rådet ved forordning nr. 2916/80 af 11. november 1980 [4], der trådte i kraft den 13. november 1980, bestemmelser om toldsuspension også med hensyn til det produkt, sagsøgeren indfører.

Den nævnte suspensionsbestemmelse, som var en tilføjelse til bestemmelsen vedrørende »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre«, havde følgende ordlyd:

» ex 51.01 A: Garn med et indhold af polyglycolsyrer på 88% eller derover«

Med virkning fra den 1. juli 1981 [5] blev definitionen af sidstnævnte suspensionsbestemmelse ændret til følgende:

»ex 51.01 A: Garn af et copolymerisationsprodukt af glycolsyre og mælkesyre bestemt til fremstilling af kirurgisk suturmateriale.«

I en fodnote understreges det, at kontrollen med anvendelsen til dette særlige formål sker i henhold til fællesskabsbestemmelser udstedt i så henseende.

Det er under sagen oplyst, at de to produkter har de samme egenskaber og anvendes til fremstilling af kirurgisk suturmateriale. Den omstændighed, at det produkt, Ethicon importerer, ligeledes indeholder mælkesyre, skyldes patentretlige hensyn. Dette spørgsmål spiller imidlertid ingen rolle i den foreliggende sag.

Finanzgericht frifandt sagsøgte med henvisning til, at den omtvistede toldsuspension kun omfatter »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre« under pos. 51.01 A og ikke de omtvistede produkter, som først blev omfattet af toldsuspensionen med virkning fra den 13. november 1980, nemlig i medfør af nævnte forordning nr. 2916/80.

I forbindelse med den revisionsanke, som sagsøgeren indgav vedrørende ovennævnte dom, har Bundesfinanzhof forelagt Domstolen følgende tre spørgsmål:

1) Skal bestemmelsen om suspension af told for »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre« under pos. 51.01 A i den fælles toldtarif i henhold til Rådets forordninger (EØF) nr. 1162/79 af 12. juni 1979 (EFT L 147, s. 1, af 15.6.1979) og nr. 1481/80 af 9. juni 1980 (EFT L 148, s. 1, af 14.6.1980), begge om midlertidig suspension af de autonome satser i den fælles toldtarif for en række industrivarer, i strid med ordlyden, men under hensyntagen til dens formål, som også er kommet til udtryk i senere bestemmelser om suspension, fortolkes således, at den også omfatter garn, som er bestemt til fremstilling af kirurgisk suturmateriale, og som indeholder 90% polyglycolsyre og desuden er tilsat et i relation til produktets egenskaber og anvendelse ubetydeligt indhold af laktid (mælkesyre) på 10%?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: er den i spørgsmål 1 angivne suspension af told i strid med det fælles-

3 — EFT 1974 L 319, s. 6 og 7.

4 — EFT 1980 L 304, s. 1.

5 — Forordning nr. 1533/81 (EFT 1981 L 155, s. 1).

skabsretlige forbud mod forskelsbehandling og dermed ugyldig, når den kun omfatter »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre«, men ikke garn, som består af 90% polyglycolsyre og 10% laktid, og som har de samme egenskaber og anvendes til det samme formål som garn, der indføres og forarbejdes af en konkurrerende virksomhed, og hvis indhold af polyglycolsyre er 100%?

3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende: hvilke retsvirkninger har det, at den i spørgsmål 1 angivne suspension af told er ugyldig?

De faktiske omstændigheder i sag 58/85 svarer i meget høj grad til omstændighederne i sag 227/84, som vedrørte en tvist mellem selskabet Texas Instruments Deutschland GmbH og Hauptzollamt München-Mitte (Domstolens dom af 14. november 1985, Sml. 1985, s. 3639).

I Texas Instruments-sagen var der ved en første rådsforordning foretaget toldsuspension for elektroniske læselagre (»eproms«) med bestemte rammemål; suspensionen blev siden udvidet til også at omfatte elektroniske læselagre af samme type, men med større rammemål. Spørgsmålet fra den forelæggende ret drejede sig om, hvorvidt den første forordning var i strid med den almindelige lighedsgrundsætning, fordi toldfriheden var gjort betinget af rammemålene. Domstolen besvarede spørgsmålet benægtende.

I den foreliggende sag har den nationale ret grebet sagen lidt anderledes an, idet der i forelæggelseskendelsen principalt er rejst det spørgsmål, om der kan anlægges en vid fortolkning af de pågældende forordninger.

Spørgsmålet om deres gyldighed er kun behandlet subsidiært.

Mit forslag til afgørelse kan derfor ikke uden videre munde ud i, at den foreliggende sag skal afgøres på grundlag af dommen i Texas Instruments-sagen.

I — Fortolkningen af forordningerne nr. 1162/79 og nr. 1481/80 (spørgsmål 1)

Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at når Rådet inden for en relativ kort frist udstedte forordning nr. 2916/80 med henblik på også at indrømme toldsuspension for polyglactin 910, og når det ved forordning nr. 1533/81 (EFT 1981 L 155, s. 1 og 4) ændrede definitionen af det produkt, der er omfattet af fritagelsen på den måde, at det tilføjede ordene »bestemt til fremstilling af kirurgisk suturmateriale«, har Rådet ladet forstå, at det *allerede fra starten*, dvs. *siden 1975*, har villet indrømme toldsuspension, ikke kun for det udtrykkeligt nævnte »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre«, men for alle former for syntetisk garn bestemt til fremstilling af kirurgisk suturmateriale, selv hvis deres indhold af polyglycolsyre er mindre end 100%. Rådet har med andre ord haft produktets anvendelse for øje og ikke dets kemiske sammensætning. Et sådant formål fremgår desuden af betragtningerne til de pågældende forordninger, hvori der henvises til kravet om at »tilfredsstille behovet i Fællesskabets forarbejdningsindustrier«.

Endelig har sagsøgeren og Bundesfinanzhof henvist til Domstolens dom i sag 292/82 (Merck mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas, Sml. 1983, s. 3781), hvor Domstolen fastslog, at det er nødvendigt »ved fortolkning af en fællesskabsregel ikke blot at tage hensyn til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af«.

Ifølge sagsøgeren kan de omtvistede forordninger således fortolkes i strid med ordlyden, nemlig ud fra deres formål.

Hvordan skal man vurdere disse argumenter?

1. For det første vil jeg nævne, at ordlyden af toldsuspensionen for »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre« er helt klar. Den vedrører åbenbart kun garn, der består af 100% polyglycolsyre. Selv sagsøgeren har indrømmet, at en fortolkning, efter ordlyden, af bestemmelsen om toldsuspension ikke kan føre til et andet resultat.

Undtagelserne fra den fælles toldtarif bør imidlertid fortolkes snævert og udelukkende på grundlag af de almindelige regler om fortolkning af nomenklaturen til tariffen.

Jeg er enig med Kommissionen, når den på side 7 i sit indlæg af 8. maj 1985 anfører, at »et forsøg på i det enkelte tilfælde af billighedsgrunde at gå ud over tariffens klare ordlyd vil indebære, at tariffen ikke længere fortolkes og anvendes ensartet ud fra ordlyden og i alle tilfælde, men at dens rækkevidde på forhånd fastlægges ud fra bestemte importørers økonomiske interesser. Nomenklaturen til tariffen vil i så fald ikke længere være objektiv, og dens retsanordnende karakter vil blive ganske uden indhold. Når der i FTT udtrykkeligt er fastsat specifikke og snævre tariferingsbestemmelser, er det netop for at forhindre en subjektiv fortolkning af tariffen, der vil være i strid med retssikkerhedshensyn«. [6]

Det ville således netop være i strid med retssikkerhedshensyn, hvis man i forbindelse med alle de produkter, der omhandles i en beslutning, udstedt i medfør af artikel 28, skulle tage stilling til eller endog anerkende en eventuel udvidelse ad fortolkningens vej, således at beslutningen også kommer til at omfatte andre produkter, der kan anvendes til samme formål.

Tilbage står det spørgsmål, om der i den foreliggende sag er objektive forhold, som lader formode, at Rådet har kunnet ønske at give udtryk for noget andet, end det faktisk har gjort.

2. Der kan hverken af betragtningerne til forordningerne nr. 1162/79 og nr. 1481/80 eller af betragtningerne til forordningerne nr. 2916/80 og nr. 1533/81 udledes argumenter til støtte for, at der skal anlægges en vid fortolkning af de førstnævnte forordninger.

Som det fremgår af Rådets og Kommissionens oplysninger i sag 227/84 (»Texas Instruments«, præmis 9), vedtages der normalt toldsuspensioner for mere end tusind varer pr. år.

Så vidt jeg har kunnet konstatere, har betragtningerne til sådanne forordninger altid samme ordlyd.

Toldsuspensionerne begrundes altid med, at Fællesskabets produktion er utilstrækkelig eller lig nul, og at det er ønskeligt at tilfredsstille behovet i Fællesskabets forarbejdningsindustrier.

Anerkendelsen af, at der er et sådant behov, er imidlertid nøje begrænset til de i hver enkelt beslutning opregnede produkter. Formålet med FTT og dens retlige karakter er til hinder for, at suspensioner i henhold til én beslutning ved analogi udvides til også at omfatte andre produkter, der opfylder samme behov.

Endelig må man heller ikke glemme, at artikel 28 er en rent proceduremæssig bestemmelse, som ikke indeholder regler om, hvilken politik Rådet skal følge med hensyn til toldsuspensioner.

6 — Domstolens oversættelse. O.a.

Den omstændighed, at der ikke i Fællesskabet produceres en bestemt vare, og at forarbejdningsindustrierne derfor har et importbehov, giver ikke uden videre ret til en toldsuspension.

Fællesskabets behov kan således også dækkes, hvis der for det indførte produkt betales den fastsatte told. Økonomiske overvejelser kunne f.eks. tale imod en toldsuspension.

Den eneste begrænsning i Rådets skønsbeføjelser er lighedsprincippet. I forbindelse med det andet spørgsmål vil jeg undersøge, om dette princip er tilsidesat i det foreliggende tilfælde.

3. For så vidt angår sagsøgerens argument om, at den toldsuspension, der blev truffet afgørelse om i 1974, bør fortolkes i lyset af forordningerne nr. 2916/80 og nr. 1533/81, hvorved der indførtes suspension også for det produkt, sagsøgeren indfører, skal jeg bemærke følgende:

I modsætning til, hvad der var tilfældet i »Texas Instruments«-sagen, er det ikke den oprindelige toldsuspension, der er udvidet (hvilket udmærket kunne have været gjort ved at erstatte definitionen »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre« med definitionen »garn med et indhold af polyglycolsyre på 88% eller derover«, der da ville have omfattet begge typer produkter), men der er tilføjet en yderligere rubrik til den oprindelige.

Som allerede nævnt er der ved den efterfølgende forordning nr. 1533/81 desuden tilføjet en betingelse med hensyn til produktets anvendelse.

I henhold til den nævnte forordning vedrører suspensionen for polyglactin 910 nu »garn af et copolymerisationsprodukt af glycolsyre og mælkesyre *bestemt til fremstilling af kirurgisk suturmateriale*«.

Denne betingelse med hensyn til produktets anvendelse blev ikke også indført med hensyn til »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre«, som det med Ethicon konkurrerende firma indfører.

Under den mundtlige forhandling kom det frem, at den nævnte ændring ikke er tilfældig: det produkt, Ethicon importerer, kan faktisk også anvendes til andre formål end fremstilling af kirurgisk suturmateriale, nemlig til fremstilling af proteser.

Ifølge Ethicon er dette også tilfældet for det konkurrerende produkt.

Hvorom alting er, står det fast, at det konkurrerende produkt har været fritaget for told siden 1975, uanset anvendelse.

Det kan derfor ikke gøres gældende, således som sagsøgeren gør det, at den omstændighed, at der ydes toldfritagelse for polyglactin 910 bestemt til fremstilling af kirurgisk suturmateriale, viser, at Rådet allerede i 1975 i virkeligheden ikke havde et produkt med en bestemt kemisk sammensætning for øje, men alle produkter, som kan anvendes til et bestemt formål.

4. Selv om sagsøgeren i hovedsagen ikke formelt har nedlagt påstand om, at forordning nr. 2916/80 tillægges tilbagevirkende gyldighed, ville det have en sådan retsvirkning, hvis sagsøgerens påstand blev taget til følge.

Imidlertid har Rådet i henhold til sin resolution af 27. juni 1974 om foranstaltninger, der skal træffes med henblik på forenkling af toldvæsenernes opgaver (EFT C 79 af 8.7.1974, s. 1) gjort det til en regel, at ingen sådanne ordninger kan tillægges tilbagevirkende kraft, bortset fra undtagelsestilfælde, der skyldes bydende økonomiske krav.

I det foreliggende tilfælde har Rådet ikke tillagt forordning nr. 2916/80 tilbagevirkende gyldighed. Henset til Rådets almindelige holdning med hensyn til tilbagevirkende gyldighed inden for toldtarifområdet kan man derfor gå ud fra, at Rådet heller ikke stiltiende har villet tillægge forordningen en sådan retsvirkning.

Dette må så meget desto mindre være tilfældet, som Rådet i den foreliggende sag har fraveget en anden regel, som det fastsatte i ovennævnte resolution, nemlig at ændringer i den fælles toldtarif får virkning hvert år den 1. januar samt, eventuelt, den 1. juli.

Konkret er forholdet det, at den første toldsuspension for polyglactin 910 trådte i kraft den 13. november.

Det kan derfor antages, at Rådet fandt indførelsen af den pågældende toldfritagelse i nogen grad presserende, uden tvivl på baggrund af den gunstigere behandling af det konkurrerende produkt, men ikke så presserende, at der var grundlag for at vedtage en foranstaltning med tilbagevirkende gyldighed.

Alt dette peger endnu engang i retning af, at »lovgivers reelle hensigt« ikke var, at der allerede i 1975 eller fra begyndelsen af 1980 skulle indrømmes toldfritagelse for enhver form for syntetisk garn, der kan anvendes til fremstilling af kirurgisk suturmateriale, uanset produktets sammensætning.

5. Tilbage står det spørgsmål, om Domstolens dom i sag 292/82 (Merck mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas) kan rejse tvivl med hensyn til ovennævnte ræsonnement.

De faktiske omstændigheder i de to sager er i et vist omfang analoge.

I Merck-sagen fik den lovgivende myndighed, i det tilfælde Kommissionen, på et tidspunkt meddelelse om en ny faktisk omstændighed, og den tilpassede så hurtigt som muligt ordningen til denne nye faktiske omstændighed.

Kommissionen fik således meddelelse om, at manitol og sorbitol blev fremstillet på grundlag af et produkt, som ikke var omfattet af produktionsrestitutionsordningen. Følgelig tilpassede Kommissionen ordningen på den måde, at der for sådanne varer blev ydet den højere eksportrestitution, som var fastsat for de andre varer, for hvilke der ikke var ydet en produktionsrestitution.

I Merck-sagen bestred Kommissionen ikke, at sagsøgerens argumentation materielt set var begrundet. Tværtimod forklarede Kommissionen, at den på ingen måde havde haft til hensigt at nedsætte eksportrestitutionerne for varer, for hvilke der ikke havde kunnet ydes produktionsrestitutioner.

Kommissionen indrømmede således indirekte, at den havde begået en fejl som følge af, at den var uvidende om en bestemt faktisk omstændighed.

Domstolen måtte derfor fastslå, at syv forordninger, der vedrørte perioden forud for berigtigelsen af fejlen, skulle fortolkes således, at de med hensyn til den pågældende vare gav ret til en højere eksportrestitution end den, der faktisk var fastsat i forordningerne. Manitol og sorbitol, for hvilke produkter der ikke var ydet produktionsrestitutioner, skulle derfor i toldmæssig henseende behandles, som om de var anført i tabel II i bilaget til forordningerne, mens de i virkeligheden var anført i tabel I.

Domstolen begrundede afgørelsen med, at det er nødvendigt at sikre, at »bestemmelserne effektivt får virkning i overensstemmelse med de mål, som forfølges af de fællesskabsregler, som de udgør en del af« (præmis 17 i dommen i sag 292/82).

Samtidig fastslog Domstolen, at gennemgangen af de forelagte spørgsmål intet havde frembragt, som kunne anfægte

gyldigheden af de således fortolkede ordninger.

Jeg er imidlertid af den opfattelse, at dommen i Merck-sagen ikke har betydning for den foreliggende sag.

De »fællesskabsregler«, Merck-sagen drejede sig om, var en markedsordning inden for landbrugsområdet.

Det var ikke bestridt, at der for manitol og sorbitol skulle ydes eksportrestitutioner.

Det var heller ikke bestridt, at restitutionens størrelse måtte afhænge af, om der blev ydet en produktionsrestitution for de basisprodukter, der blev anvendt ved fremstillingen af de nævnte produkter.

Det var derfor berettiget at fortolke gennemførelsesforordningerne på grundlag af det formål, der forfulgtes med grundforordningen, og at anvende princippet om nyttevirkningen.

Sagen her adskiller sig fra den anden sag på følgende punkter:

Der er ikke tale om »fællesskabsregler« i form af en kompliceret ordning, hvorefter der skal foretages relativt indviklede beregninger, og hvis nyttevirkning kunne gå tabt i tilfælde af, at en bestemt faktisk omstændighed ikke tages i betragtning.

Nyttevirkningen af forordningerne nr. 1162/79 og nr. 1481/80, nemlig at der skabes mulighed for at indføre det nævnte produkt toldfrit, blev sikret, efter at de pågældende rådsforordninger, som har hjemmel i traktatens artikel 28, trådte i kraft.

Der er ingen afvigelser mellem det formål, der forfølges med de nævnte forordninger, og deres ordlyd.

Der er heller ingen uoverensstemmelse mellem de to forordningers ordlyd og artikel 28, idet der, som jeg allerede har nævnt ovenfor, ved nævnte artikel ikke er fastlagt en politik, men blot indførte en bestemt procedure.

Af Domstolens dom i sag 292/82 (Merck) kan der derfor ikke udledes kriterier, som bør lægges til grund i den foreliggende sag, og på hvis grundlag Domstolen må fortolke forordningerne nr. 1162/79 og nr. 1481/80 i strid med deres ordlyd.

II — Gyldigheden af forordningerne nr. 1162/79 og nr. 1481/80 (spørgsmål 2)

For det tilfælde, at Domstolen måtte besvare spørgsmål 1 benægtende, har Bundesfinanzhof dernæst spurgt, om den i spørgsmål 1 angivne suspension af told er i strid med det fællesskabsretlige forbud mod forskelsbehandling og dermed ugyldig, når den kun omfatter »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre«, men ikke garn, som består af 90% polyglycolsyre og 10% laktid.

I dommen i sag 227/84 (»Texas Instruments«) fastslog Domstolen, at »selv om Rådet i henhold til artikel 28 således har betydelige skønsmæssige beføjelser, kan Domstolen dog prøve, om Rådet i forbindelse med udøvelsen af disse måtte have begået magtfordrejning eller udøvet forskelsbehandling«.

Efter min opfattelse er det ikke tilfældet i den foreliggende sag.

1. Selv om man kan sige, at garn med og uden laktid før den 13. november 1980 i nogle måneder blev behandlet forskelligt, må en sådan forskel betragtes som en normal virkning af, at Rådet på dette område kun handler på initiativ af de erhvervsdrivende, og i det omfang en medlemsstat eller Kommissionen har stillet sig positivt over for initiativet.

Det er rimeligt, at det forholder sig således. Det europæiske økonomiske Fællesskab er baseret på princippet om fællesskabspræferencen, som kommer til udtryk i den fælles toldtarif. Rådet og Kommissionen er, om jeg så må sige, princippets vogtere.

Det tilkommer de erhvervsdrivende, der vil opnå en undtagelse fra tariffen, at ansøge herom, at godtgøre det økonomisk betimelige i en sådan undtagelse og så præcist som muligt at definere det produkt, som i deres øjne skal blive en sådan gunstigere behandling til del.

Desuden gør de erhvervsdrivende klogt i regelmæssigt, om fornødent i samråd med deres erhvervsorganisationer, at gennemgå Rådets beslutninger om suspension af de i FTT anførte toldsatser med henblik på at tage stilling til, om der er behov for en ændring af en rubrik for eventuelt at »omfatte« en eventuel variant af det samme produkt eller et i høj grad lignende produkt, hvor de hensyn, der kan begrunde en ophævelse, ligeledes finder anvendelse.

På grundlag af de oplysninger og vurderinger, som medlemsstaternes repræsentanter og Kommissionen er fremkommet med, er det herefter Rådets opgave at afgøre, om der i givet fald skal ske en hel eller delvis suspension af tolden i FTT, og til, hvorledes det pågældende produkt skal defineres.

I den forbindelse påhviler det Rådet at overholde lighedsprincippet, nemlig ud fra de faktiske oplysninger, der er kommet til dets kundskab på det tidspunkt, hvor det skal træffe afgørelsen.

For mig at se er det fuldt ud rimeligt, at Rådet ved definitionen af toldfritagelsen angiver de nøjagtige egenskaber ved det produkt, som ansøgningen drejer sig om.

Forholdet kan nemlig være det, at et produkt, som kun udviser beskedne forskelle med hensyn til den kemiske sammensætning eller andre egenskaber, kan anvendes til andre formål end førstnævnte produkt, hvorved det kan komme til at konkurrere med produkter, der er fremstillet i Fællesskabet.

2. Der kan naturligvis også ske det, at Rådet i tilfælde som det foreliggende eller som i »Texas Instruments«-sagen efterfølgende bliver gjort opmærksom på, at der findes et produkt, som ikke er omfattet af toldfritagelsen og som kan anvendes til samme formål.

Hvis det således viser sig, at princippet om ligebehandling er tilsidesat, har Rådet naturligvis pligt til at foretage det fornødne med henblik på, at de to produkter så hurtigt som muligt bliver behandlet på samme måde.

Det er netop, hvad Rådet har gjort i den foreliggende sag.

Som jeg allerede har nævnt ovenfor, forelagde den tyske regering først i august 1980 ansøgningen for Rådet, som indførte toldfritagelsen for polyglactin 910 med virkning fra den 13. november 1980. Rådet fraveg således den regel, det selv havde fastsat i resolutionen af 27. juni 1974 om foranstaltninger, der skal træffes med henblik på forenkling af toldvæsenernes opgaver, og hvorefter ændringer inden for tarifområdet normalt får virkning hvert år den 1. januar samt, eventuelt, den 1. juli.

I betragtning af den tid, der nødvendigvis må forløbe på grund af Rådets interne organisation og arbejdsmåde, har Rådet utvivlsomt udvist den fornødne hurtighed.

3. For det tredje må det understreges, at der ved de anfægtede forordninger nr. 1162/79 og nr. 1481/80 er ydet toldfritagelse for et produkt, nemlig »garn, udeluk-

kende fremstillet af polyglycolsyre«, og ikke for en erhvervsdrivende.

Sagsøgeren i hovedsagen kunne også selv når som helst indføre sådanne garner toldfrit med henblik på at forarbejde dem.

4. Endelig må jeg minde om, at der ved forordningerne nr. 1162/79 og nr. 1481/80 kun er sket en forlængelse af en toldfritagelse, som for første gang blev ydet »*in tempore non suspecto*«, nemlig fem år før Ethicon indførte sit produkt til Fællesskabet.

Man kan derfor ikke drage den slutning, at de nævnte forordninger har haft til formål at stille bestemte erhvervsdrivende bedre eller dårligere, og heller ikke, at der herved er opstået en situation med forskelsbehandling.

III — Retsvirkningerne af, at den i spørgsmål 1 angivne suspension eventuel er ugyldig (spørgsmål 3)

Da spørgsmål 2 efter min opfattelse bør besvares benægtende, finder jeg det ufornødent at besvare spørgsmål 3.

Sagens omkostninger

De udgifter, der er afholdt af Rådet og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

Alt i alt skal jeg foreslå, at de spørgsmål, Bundesfinanzhof har forelagt, besvares som følger:

1) bestemmelserne om toldsuspension for »garn, udelukkende fremstillet af polyglycolsyre« under pos. 51.01 A i den fælles toldtarif, således som de fremgår af Rådets forordninger nr. 1162/79 af 12. juni 1979 og nr. 1481/80 af 9. juni 1980, skal ikke fortolkes således, at de også omfatter garner, som er lignende, men som består af polyglycolsyre og mælkesyre;

2) gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af de nævnte forordninger.